

Hve gott og fagurt

Grundtvig - Helgi Hálfðánarson

Ísólfur Pálsson, 1908
Yfirf.: Páll Ísólfsón, 1942

1. Hve gott og fag-urt og ind-ælt er með ást - vin kær-um á sam - leið ver - a! Þá

gleð - i tvö-fald-a lán - ið lér og létt - bært verð-ur hvern harm að ber - a. Já,

það, er kæt - ir oss best og bæt - ir hvert böll, sem mæt - ir, er ein - læg ást, er

ein - læg ást, ————— er ein - læg ást. —————

HVE GOTT OG FAGURT

Hve gott og fagurt og indælt er
með ástvin kærum á samleið vera!
Þá gleði tvöfalda lánið lér
og léttbært verður hvern harm að bera.
Já, það, er kætir oss best og bætir
hvert böll, sem mætir,
er einlæg ást.

Hve gott að treysta þeim ástvin er,
sem engu barnanna sinna gleymir!
Hann man oss einnig, er eldumst vér,
því ávallt lindin hans kærleiks streymir.
Já, það, er kætir oss best og bætir
hvert böll, sem mætir,
er trúin traust.

Sálmur 717/-

Handrit

- Óbreytt: Band 1-113, B10 46a (tilb.)
- Frávik: Band 2-57 (Es), B08 (Es, drög)